

Obvodní soud pro Prahu 7

Ovocný trh 587/14

112 96 Praha 1

DS: 2ndabz7

Sp. zn.: 29 C 260/2015

Žalobci:

1. **Natalie K.**, nar. XXX
XXX
2. **Pavel M.**, nar. XXX
XXX
3. **Jana P.**, nar. XXX
XXX
4. **Michal P.**, nar. XXX
XXX
5. **Jan R.**, nar. XXX
XXX
6. **Tereza S.**, nar. XXX
XXX
7. **Jiří Š.**, nar. XXX
XXX
8. **Jana T.**, nar. XXX
XXX

Zastoupení:

Mgr. Robertem Cholenským, Ph.D., advokátem
Bolzanova 461/5, 618 00 Brno, DS: 764rs4p

Žalovaná:

Česká republika – Ministerstvo vnitra ČR, IČ: 00007064
Nad štolou 936/3, 170 34 Praha 7, DS: 6bnaawp

Replika

žalobců k vyjádření žalované ze dne 2. října 2015,
č. j. MV-21054-29/P-2015,
ve smyslu ustanovení § 123 občanského soudního řádu
(dále jen „OSŘ“)

Elektronicky

Bez příloh

I. Úvodem

[1] Žalobcům byl prostřednictvím soudu doručen stejnopis vyjádření žalované ze dne 2. října 2015, č. j. MV-21054-29/P-2015 (dále jen „*vyjádření*“), a byli soudem vyzváni k předložení své repliky na toto vyjádření, což tímto podáním činí.

II. Nedostatky skutkových tvrzení

[2] Žalovaná nezpochybnuje skutková tvrzení obsažená v žalobní naraci, avšak tvrdí, že předmětný postup Policie České republiky, za jehož důsledky je odpovědná, byl v souladu se zákonem, z čehož pak dovozuje nedůvodnost žalobního nároku, neboť podle jejího názoru nepředstavuje naříkaný postup policie nesprávný úřední postup ve smyslu zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*OdpŠk*“).

[3] K tomu je především potřebné poukázat na fakt, že celá řada skutkových tvrzení, presentovaných žalovanou ve vyjádření, neodpovídá skutečnosti a není ani ze strany žalované ničím doložena. Ačkoli by se právní půdorys případu, jak byl presentován v žalobě, výrazně nezměnil ani v případě, že by všechny tyto skutečnosti byly pravdivé, žalobci pokládají za důležité soud na některá tato nepravdivá a nedoložená tvrzení žalované upozornit.

[4] Žalovaná kupř. uvádí:

„V rámci přípravy na bezpečnostní opatření policisté zařazení u služby kriminální policie a vyšetřování (dále jen »SKPV«) Krajského ředitelství policie hl. města Prahy (a nejen tito policisté) shromáždili veškeré dostupné informace a provedli operativní šetření, když na základě shromážděných poznatků bylo zjištěno, že ze strany žalobců a dalších sympatizantů krajní pravice dojde k narušení veřejného pořádku v průběhu předmětného průvodu, a to mimo jiné též za použití pyrotechniky, přičemž může dojít v důsledku jejího nekontrolovatelného použití (tj. vhození mezi účastníky průvodu, ale i mezi přihlížející) k ohrožení majetku, zdraví a života účastníků průvodu a dalších osob, neboť zúčastněné osoby v počtu cca 17.000 lidí se budou pohybovat na malé ploše, ve velmi členitém a pro policejní zákrok obtížném terénu centra Prahy, ve velké hustotě a v různých kostýmech z převážně snadno hořlavého materiálu.“

[5] Poznátky, které měly být v rámci „operativního šetření“ shromážděny, vyjádření nekonkretisuje, a žalobci s překvapením konstatují, že ač velmi zevrubně a důkladně prostudovali veškeré přílohy, které žalovaná k vyjádření dodala, o tom, jaké konkrétní poznátky by to měly být, se žádná z listin nezmiňuje.

[6] Jelikož řízení o žalobě na náhradu škody podle OdpŠk je občanským soudním řízením, nelze takové tvrzení, nepodložené důkazy, akceptovat, a je na žalované, aby existenci a hodnověrnost poznatků, že žalobci – a právě oni – během průvodu *Prague Pride* naruší veřejný pořádek žalovanou předpokládaným způsobem, doložila předložením nebo označením relevantních důkazů. Důkazní břemeno v civilním řízení zásadně tíží toho, kdo určitou skutečnost tvrdí, a je na něm – tedy v daném případě na žalované – aby svá skutková tvrzení prokázal.

[7] Za nikoli nepodstatné v tomto kontextu žalobci pokládají, že pyrotechnika, a to v počtu pěti kusů, se našla u *jediné* osoby, jež není ani mezi žalobci, a nikdo ze žalobců nebyl dokonce ani ve skupině osob, ve které se majitel této pyrotechniky v době osobní prohlídky nacházel. Jak plyne z příslušné listiny, úředního záznamu Policie České republiky ze dne 16. srpna 2014, č. j. KRPA-311729-16/ČJ-2014-0000PJ-BA, u Jakuba V., nar. XXX, se našly 2 ks dělobuchů *Nadýmáček*, 2 ks dělobuchů *Dělová rána* a 1 ks stroboskopu *Bosek*, přičemž tato osoba byla zadržena společně s Radkem S., nar. XXX, a Václavem V., nar. XXX.

[8] Žalobcům není známo, jaký je stupeň nebezpečnosti těchto pyrotechnických předmětů a zda skutečně mohlo jejich použití způsobit tak vážné následky, jak žalovaná tvrdí, ale i kdyby tomu tak bylo, nelze fakt, že byly u určité osoby nalezeny čtyři dělobuchy a jeden stroboskop, přičítat ani tomu, v jehož blízkosti byla tato osoba policisty kontrolována, a už vůbec ne žalobcům, kteří se v té době nacházeli několik set metrů daleko na jiném místě v Praze. Je na žalované, aby prokázala spojení mezi J. V. a žalobci, přičemž je však dlužno poznamenat, ani případná existence takového spojení nedává Policii České republiky pravomoc žalobce umístit na několik hodin do cely nebo jim zakázat vstup do míst konání průvodu sexuálních menšin.

[9] Žalovaná je i v tomto bodě v kritické důkazní nouzi a je na ní, aby svá skutková tvrzení řádně prokázala.

[10] Žalovaná tvrdí, že druhý žalobce byl zajištěn proto, že „*nejprve celou akci avizoval na internetu, připravil ji a poté utajeně organizoval sraz ve Vrchlického sadech u Hlavního nádraží, Praha 1, kde předával instrukce jednotlivým zúčastněným skupinám, které se měly podílet na narušení veřejného pořádku.*“

[11] Přiložené stížnostní spisy však opět nic podobného nedokládají, a nelze tedy než uzavřít, že se v tomto případě jedná ze strany žalované o ryzí konfabulaci.

[12] Skutečné okolnosti zadržení druhého žalobce jsou arci z těchto podkladů aspoň v hrubých rysech seznatelné: podávají se z listiny nazvané „Stížnost pana Pavla M. – zaslání

potřebných informací“ ze dne 26. října 2014, č. j. KRPA-397936/ČJ-2014-000066-S155, v níž autor písemnosti npor. Ing. Július Breit uvádí:

„Dne 16. srpna 2014 jsem byl od 9:15 do 14:30 hodin velen na BO Prague Pride společně s dalšími policisty 2. oddělení SPJ (celkem 47). Všichni policisté, vyjma eskortních skupin, byli v civilním oděvu. Od 09.45 hodin bylo celé oddělení rozmístěno v okolí Hlavního nádraží s úkolem zajistit na pokyn velícího štábu skupiny pravicových extremistů, které mají podle operativních poznatků za cíl narušit průvod Prague Pride.

V rámci tohoto opatření bylo 2. oddělením SPJ provedeno v 11.40 hodin na pokyn velitele BO zajištění a následná eskorta 3 osob z ulice Opletalova na odbor cizinecké policie Karlín...“

[13] Mezi těmito třemi osobami byl i druhý žalobce.

[14] Sami policisté tedy připouštějí, že důvodem žalobcova zajištění nebylo to, co zákon o policii (dále též jen „*PolZ*“) předpokládá v ustanovení § 26 odst. 1 písm. a), tedy bezprostřední ohrožení života zajištěného nebo života nebo zdraví jiných osob anebo majetku, nýbrž prevence, pramenící z pohříchu neupřesněných „operativních poznatků“. Že se jedná o postup protiprávní, není třeba dodávat.

[15] Lze tedy uzavřít, že klíčová tvrzení žalované nejsou nijak důkazně podložena a soud by k nim měl proto přistupovat jako ke tvrzením neprokázaným.

III. Nedostatky právního posouzení věci

[16] Podobně závažnými vadami jsou ovšem stíženy i právní závěry, které žalovaná ve vyjádření vyvozuje.

[17] Preventivní opatření, která byla proti žalobcům použita, nemají oporu v zákoně, protože zákonem stanovené podmínky pro jejich použití nebyly naplněny.

[18] Představa, že Policie České republiky smí zajistit pořádek při veřejné demonstraci tím, že osoby, které s jejím uskutečněním nesouhlasí, na místo jejího konání nepustí (anebo je dokonce na několik hodin zajistí v cele), se přičítá nejen zákonu o policii, ale jde o principiální nepochopení postavení a pravomoci policie v demokratickém právním státě a o frapantní jednání *contra constitutionem*.

[19] Kterýkoli občan má právo uspořádat, na základě řádného ohlášení, veřejné shromáždění, ale zároveň má také právo kteréhokoli shromáždění se zúčastnit s tím, že na něm

může vyjádřit i svůj případný nesouhlas s jeho cíli. Samotný projev nesouhlasu (resp. protestu) zajisté nesmí konání shromáždění ohrozit nebo narušit např. tím, že by v případě statického shromáždění protestující bránili přednesení projevů nebo u pochodu zablokovali jeho trasu, avšak nesouhlas/protest samotný je běžnou, přirozenou a legitimní součástí demokratického provozu, a policie není oprávněna si svou práci „ulehčovat“ tím, že by potenciálním protestujícím účast na shromáždění v rámci prevence znemožnila.

[20] Jaké jsou ústavní konotace této otázky, objasnili žalobci přímo v textu své žaloby, a vyjádří se proto pouze k tomu, co žalovaná ve svém vyjádření uvedla nově.

[21] Žalovaná interpretuje ustanovení § 26 odst. 1 písm. a) PolZ tak, že „*pojem »Bezprostředně ohrožuje« je pak třeba vykládat v kontextu nastalé situace, kdy hrozí, že pokud nebude policista jednat, dojde v důsledku toho k porušení některé z chráněných hodnot. Obvykle jde o situace s blízkou časovou a místní souvislostí, kdy zbývá do porušení málo času a osoba je blízko objektu svého útoku.*“

[22] I kdybychom pominuli fakt, že riziko domnělého násilného útoku bylo policií dovozováno na základě blíže neupřesněných – či spíše neupřesnitelných, protože fiktivních – operativních poznatků, nelze pominout skutečnost, že druhý žalobce byl zadržen v Opletalově ulici před Hlavním nádražím, tedy v místě, které je od trasy pochodu *Prague Pride* vzdáleno zhruba 0,5 km, a stalo se tak v 11.40 hod., tzn. v době, kdy pochod ještě ani zdaleka nezačal.

[23] O bezprostřednosti hrozícího útoku tedy nelze hovořit ani v místním, ani v časovém smyslu, a i kdyby snad žalobce skutečně měl v úmyslu narušit pochod násilným způsobem (žádnou pyrotechniku u sebe neměl), bylo by postačilo zakázat mu do místa jeho konání přístup, tak jako policisté učinili v případě ostatních žalobců. Nutnost umístit žalobce místo toho na dobu několika hodin do cely žalovaná nevysvětlila.

[24] Odvolává-li se žalovaná na stanovisko Odboru bezpečnostní politiky ministerstva vnitra ze dne 26. března 2010, je dlužno předeslat, že tento dokument není pramenem práva a měl-li by být podroben analýze ve světle ústavních konotací výkonu svobody shromažďování, stěží by obstál, neboť jde o nepřesvědčivou, právně plytkou apologetiku těch represivních postupů, které charakterisovaly předchozí režim a které policii demokratického právního státu nepřísluší, *inter alia*, preventivní detence potenciálně velkého počtu „závadových“ osob, bez ohledu na to, zda si tyto osoby počínaly nebo počínají protiprávně.

[25] Na samé hranici komické absurdity balancující jsou pak úvahy žalované o tom, že svůj nesouhlas s konáním pochodu sexuálních menšin mohli žalobci vyjádřit jinde než

v blízkosti trasy pochodu, např. „*ve zcela jiné části Prahy*“. „*Z poznatků Policie ČR však vyplývá,*“ pokračuje žalovaná, „*že žalobci zájem o pokojné vyjádření odlišného názoru neměli, naopak svolávali se za účelem napadení části průvodu pyrotechnickými prostředky, případně jiným násilným atakem jednotlivců, po kterém by místo útoku rychle opustili.*“

[26] Ačkoli žalobci u sebe žádnou pyrotechniku neměli, podle žalované jí měli uskutečnit útok, a poté měli v úmyslu dané místo rychle opustit, na což žalovaná usuzuje arci opět toliko z blíže nespecifikovaných „poznatků policie“.

[27] Jaký obrázek si o takto strukturovaných a konkrétními důkazy podložených úvahách žalované učiní, žalobci plně ponechávají na soudu; na podané žalobě však nemají důvodu čehokoli měnit.

IV. Důkazní návrhy

[28] Jestliže soud vyhoví eventuálnímu návrhu žalované a provede výslech svědka mjr. Mgr. Davida Jandy, bylo by na místě jeho výpověď konfrontovat s výpověďmi dalších policistů, kteří se na nesprávném úředním postupu policie podíleli nebo k němu dali podnět.

Důkaz: výslechem svědka: npor. Bc. Leoš Mudruňka, 3. oddělení speciálního nasazení Speciální pořádkové jednotky Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy
výslechem svědka: npor. Mgr. Jiří Chaloupka, 3. oddělení speciálního nasazení Speciální pořádkové jednotky Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy
výslechem svědka: npor. Ing. Július Breit, 2. oddělení Speciální pořádkové jednotky Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy
výslechem svědka: ppor. Martin Pacovský, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort Odboru cizinecké policie Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy
výslechem svědka: plk. Mgr. Marek Adam, Odbor služby pořádkové policie Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy

výslechem svědka: plk. Mgr. Zdeněk Bezouška, náměstek ředitele pro vnější službu Krajského
ředitelství policie hl. m. Prahy

V Brně dne 24. března 2016

Natálie K.

Pavel M.

Jana P.

Michal P.

Jan R.

Tereza S.

Jiří Š.

Jana T.